

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1369/2022
14.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Стевовића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Пожеги К бр.353/20 од 07.09.2022. године и Кв бр.189/22 – Кв бр.198/22 од 11.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 14. децембра 2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Стевовића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Пожеги К бр.353/20 од 07.09.2022. године и Кв бр.189/22 – Кв бр.198/22 од 11.10.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Пожеги К бр.353/20 од 07.09.2022. године, поред осталог, одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Стевовића, за накнаду трошкова кривичног поступка од 29.07.2022. године, у предмету Основног суда у Пожеги К бр.353/20.

Решењем Основног суда у Пожеги Кв бр.189/22 – Кв бр.198/22 од 11.10.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Стевовића и браниоца окривљеног ББ – адвоката Марка Драшкића, изјављене против решења Основног суда у Пожеги К бр.353/20 од 07.09.2022. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Слободан Стевовић због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијана решења тако што ће окривљеном досудити трошкове кривичног поступка у пуном износу од 902.250,00 динара те трошкове жалбеног поступка у износу од 15.000,00 динара, као и трошкове поступка по ванредном правном леку у

износу од 60.000,00 динара, или да укине побијана решења и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да је став нижестепених судова – да окривљени нема право на накнаду трошкова кривичног поступка у погледу кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које је правноснажно ослобођен од оптужбе, са образложењем да је бранилац пружао јединствену одбрану за више кривичних дела током јединственог кривичног поступка, због чега се ови трошкови не могу издвојити, неправилан и неприхватљив, а одлука суда незаконита.

Према ставу одбране, суд је морао из укупних трошкова кривичног поступка издвојити трошкове који се односе на кривично дело за које је окривљени правноснажном пресудом ослобођен од оптужбе, уз закључак да окривљени није дужан да накнади трошкове на име награде и нужних издатака свога браниоца у погледу дела за које ослобођен од оптужбе јер исти увек падају на терет буџета, сходно одредби члана 266. у вези члана 265. став 1. ЗКП.

Надаље, у захтеву се истиче и да се одредба члана 264. став 2. ЗКП, на коју се позива другостепени суд, ни у ком случају не може односити на трошкове награде и нужних издатака браниоца, јер се трошкови награде и нужних издатака браниоца увек могу издвојити из укупних трошкова, на основу врсте и броја предузетих кривично процесних радњи, и одредити према важећој Адвокатској тарифи, те је одбијање нижестепених судова да окривљеном признају трошкове кривичног поступка у делу у којем је ослобођен од оптужбе „неприхватљиво“.

Врховни касациони суд изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Основног суда у Пожеги К бр.353/20 од 21.03.2022. године окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела противправно лишење слободe из члана 132. став 1. у вези члана 33. КЗ, кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за која дела је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године, у коју му је урачунато време проведено у притвору. Истом пресудом, окривљени АА обавезан је да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 2.382,74 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Пожеги на име трошкова кривичног поступка са осталим окривљенима плати износ од 15.046,19 динара. Ставом

два изреке пресуде, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП окривљени АА, ослобођен је оптужбе да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у саизвршилаштву – у вези члана 33. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.359/22 од 22.06.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Пожеги и бранилаца окривљених АА и ББ, а пресуда Основног суда у Пожеги К бр.353/20 од 21.03.2022. године, потврђена.

Одлучујући о захтеву браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Стевовића за накнаду трошкова кривичног поступка у предмету К бр.353/20, Основни суд у Пожеги донео је правноснажна решења која се захтевом за заштиту законитости побијају, а којима је овај захтев одбијен као неоснован.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да ће суд, када окривљеног огласи кривим, у пресуди изрећи да је окривљени дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Ставом 2. истог члана прописано је да лице које је окривљено за више кривичних дела није дужно да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Дакле, наведеном законском одредбом предвиђено је издвајање трошкова кривичног поступка само под условом ако суд нађе да се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова, али не и обавеза суда да то мора да учини у сваком случају.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је суд у конкретном случају на основу података у списима предмета нашао да се у конкретном случају не могу издвојити трошкови кривичног поступка настали у погледу кривичног дела за које је окривљени ослобођен од оптужбе (кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ), из разлога што је бранилац окривљеног пружио јединствену одбрану током јединственог кривичног поступка у коме се окривљеном АА судило за више кривичних дела, налазећи да се у оквиру свих тих трошкова не могу издвојити трошкови који се односе само на одбрану у односу на дело за које је ослобођен од оптужбе, то се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да је суд поступио супротно одредбама чланова 266. и 265. став 1. ЗКП, јер окривљеног није ослободио обавезе накнаде трошкова и у том делу одредио да трошкови падају на терет буџетских средстава.

При томе, по оцени овога суда, трошкови кривичног поступка који би се могли издвојити у погледу кривичног дела за које је окривљени ослобођен од оптужбе, свакако не обухватају награду и нужне издатке браниоца за радње које је предузимао у току јединственог кривичног поступка, а које се односе на јединствену одбрану у погледу свих кривичних дела због којих се кривични поступак против окривљеног водио, те у вези којих је бранилац имао јединствене трошкове (овај став изражен је и у одлуци Врховног касационог суда Кзз бр.154/2021 од 04.03.2021. године). Ово стога што одредба члана 264. став 2. ЗКП прописује само могућност ослобађања окривљеног да надкнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, а не и обавезу суда да окривљеном у таквој ситуацији плати трошкове одбране.

Из напред наведних разлога, Врховни касациони суд налази да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Стевовића неосновано указује.

Са свега изложеног а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић